

РЕШЕНИЕ

№ 3229

гр. София, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 13.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6573** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Ч. П. от [населено място], против Заповед № РД-47-52 от 30.05.2002 г., издадена от министъра на земеделието и горите, с която на основание чл. 17, ал. 8 от Закона за собствеността и ползването на земеделските гори (ЗСПЗЗ) е наредено частично да бъде преработен влезният в сила план за земеразделяне на [населено място], район П., Столична община в масиви № 519, № 520, № 523 и № 525.

Жалбоподателят С. Ч. П. иска обявяване на нищожност на заповедта поради изначална липса на фактическо и правно основание за издаването ѝ. Твърди, че в случая не е налице явна фактическа грешка във влезния в сила план, поради което министърът не е разполагал с компетентност да го преработва. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът - министърът на земеделието и горите оспорва жалбата чрез упълномощен юрисконсулт М., която излага доводи за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят помежду си относно обстоятелството, че жалбоподателят е наследник на Я. И. П.. Със заявление вх. № 2326 от 16.04.1992г., подадено от С. В. в

срока по чл. 11, ал. 1 от ЗСПЗЗ са заявени за възстановяване на наследниците на Я. П. земеделски земи с обща площ 169.200 дка, находящи се в землището на [населено място]. Сред заявените имоти са три ниви съответно с площ 13.900, 5.800 и 17.500 дка, находящи се в местност „Р.“. С Решение № 498.1 от 05.05.1994г. Поземлена комисия П. възстановява правото на собственост на наследниците на Я. И. П. в съществуващи (възстановими) стари реални граници на процесните три ниви, находящи се в местността „Р.“.

С Решение № 12326 от 15.12.1999г. ПК П. възстановява правото на собственост на наследниците на П. в съществуващи (възстановими) стари, реални граници на пасище (мера) от 35.407 дка, находящо се в [населено място], местност „Р.“, представляващо имот № 519125 по Картата на възстановената собственост (КВС).

В последствие, на основание чл. 26, ал.1 от ППЗСПЗЗ поради допуснатата явна фактическа грешка одобрената карта на съществуващите или възстановими стари реални граници на земеделски земи на [населено място] е преработена със заповед на министъра на земеделието и горите. Видно от Заповед № РД-47-52/30.05.2002г. е наредено да бъде преработена Картата на възстановената собственост на землището на [населено място], район П., Столична община в масив № 519—707.45 дка. При преработката е засегнат имот № 519125 по КВС, възстановен с Решение № 12326 от 15.12.1999г. на ПК П. на наследниците на Я. П., сред които е и жалбоподателят, като имотът е обединен с друг имот.

При така изяснената фактическа обстановка настоящият съдебен състав извежда следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна - лице, засегнато от оспорения административен акт. Разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК предвижда, че жалбата за обявяване на нищожност на административните актове може да се подава без ограничение във времето.

Преди да се произнесе по основателността на предявената жалба, съдът следва да изясни характера на претенцията за нищожност на оспорения акт.

За да е нищожен един публичноправен акт, той трябва да е засегнат от толкова тежък порок, който да прави невъзможно и недопустимо оставането му в правната действителност. Нищожният административен акт не поражда никакви правни последици за адресатите си и за да не създава правна привидност че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез обявяване на неговата нищожност, каквото правомощие даваше изрично разпоредбата на чл. 29 от ЗВАС (отменен), а по сега действащия АПК чл. 168. Установяването на нищожност може да стане дори да липсва специално искане за това. В случая обаче е налице изричен петитум за обявяване на нищожност и това всъщност е и искането към съда.

Съдът в решаващия състав счита, че основания за прогласяване на нищожност на административен акт са нарушаване изискванията за компетентност, липса на форма, пълна липса на правно основание, невъзможен предмет, несъществуващ адресат и др.

В конкретния случай изискванията за форма са спазени - обжалваната заповед е издадена в изискуемата писмена форма и е публикувана в Държавен вестник.

По отношение компетентността на издателя на заповедта, настоящият съдебен състав констатира, че тя е постановена на основание чл. 17, ал. 8 от ЗСПЗЗ, съобразно която норма министърът на земеделието и горите или упълномощено от него лице може със

заповед да се разпореда за преработване при явна фактическа грешка на влезлия в сила план за земеразделяне и одобрената карта на съществуващите или възстановими на терена стари реални граници на земеделски имоти. Процесната заповед е издадена от министъра на земеделието и горите, следователно обжалваният акт е издаден от лице, разполагащо с правомощие да издаде оспорената заповед, но тези правомощия са обусловени от наличието на явна фактическа грешка. Затова преценката за материална компетентност на органа включва преценката доколко е налице явна фактическа грешка - защото само при наличието на това основание министърът или упълномощено от него лице разполага с компетентност да постанови процесната заповед.

Както вече се каза по-горе, с оспорената заповед Министърът на земеделието и горите е наредил частично да бъде преработен влезният в сила план за земеразделяне на [населено място], район П., Столична община в масиви № 519, № 520, № 523 и № 525. Съгласно чл. 26, ал. 2 от ППЗСПЗЗ, "Явна фактическа грешка е несъответствието между заснетите на терена трайни топографски елементи и/или съществуващата ситуация и отразяването им върху плана". В заповедта на министъра на земеделието и горите е посочено само правното основание - чл. 17, ал. 8 от ЗСПЗЗ, което всъщност е идентично с разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ППЗСПЗЗ. Фактическото основание за издаването ѝ, или т. н. мотиви се съдържат в Протокола от 08.04.2002 г. на специално назначената за целта комисия със задача да установи наличието или липсата на явни фактически грешки в КВС на [населено място], район П.. Отделното излагане на мотивите, които са съображенията на административния орган, послужили за постановяване на административния акт е допустимо съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС. Видно от този протокол, комисията е взела решение за частична преработка на КВС за землището на [населено място], по реда на чл. 17, ал. 8 от ЗСПЗЗ, в частта от масиви № 519, 520, 523 и 525. В протокола били констатирани неточности, засягащи западната част от посочените масиви. След сравнение на заснетата ситуация в масивите се установили грешки, свързани с неотразени сервитути на асфалтов път, IV клас; грешен контур на дерета, съществуващи полски пътища и неотразени съществуващи на терена ситуационни елементи. От приложения по делото доклад, съставена от инж. А. Д. се установява, че е била направена от компетентните лица и геодезическа снимка за няколко масива с №№ от КВС, 519, 520, 523, 524, 525, 522 и било констатирано, че имоти попадат в пътища, дерета и реки. Така изложените причини обаче не могат да се квалифицират като явна фактическа грешка по смисъла на закона. Този извод на настоящия състав на съда се подкрепя и от заключенията на назначените по делото технически експертизи.

Според вещото лице Д. няма данни за наличие на явна фактическа грешка и несъответствие между заснетите и отразените в плана топографски елементи и/или съществуващата ситуация и отразяването им върху плана при преработката на КВС. Вещото лице дава заключение, че в приетия преработен план на КВС на землището на [населено място], на основание чл. 17 от ЗСПЗЗ е образуван нов земеделски имот, съставен от обединени няколко имота. Пояснява, че след като новообразуваният ПИ № 519 125 е нанесен в преработката на КВС за местността, полският път от първоначалното КВС е нанесен и в обжалвания план, който път се явява част от западната граница на ПИ № 519125. Експертизата установява, че няма данни за отстраняване на явна фактическа грешка при преработката на масив № 519, конкретно за ПИ № 125 по новия обжалван план на КВС. Вещото лице сочи, че се касае за

обединяване на няколко имота в един, който новообразуван ПИ е получил пл № 915 125 с площ 35 407 дка, граничещ на запад с полски път. В заключението е посочено също, че по последни цифрови данни при изработването на КК на местността, полският път не е нанесен като съществуващ път, който е част от западната граница на имот пол № 915 125 по КВС. Експертът твърди, че пътят не може да бъде траен топографски елемент в случая, тъй като същият е полски път, с който е захранен имота. Разяснява че процесът на влизане в сила на заповедта от 2002г. до влизане в сила на кадастралната карта е много дълъг и теренът, в условия на атмосферни условия се е променил, като процесният път е изчезнал и не е отразен в кадастралната карта. Това заключение на вещото лице съвпада и с направения от експерта К. извод в съдебно заседание, че „ пътят не е траен топографски елемент, след като го няма после“. Това дава отговор и на основния въпрос между страните, а именно представя ли отразеният полски път траен топографски елемент, който да стане причина и за отстраняване на явна фактическа грешка и несъответствие между заснетите и отразените в плана топографски елементи и/или съществуващата ситуация и отразяването им върху плана при преработката на КВС. Настоящият съдебен състав намира, че ответникът не сочи нито едно доказателство, чрез което да се установи това обстоятелство. Напротив от изслушанияте и приетите по делото експертизи се обосновава извода, че визирият полски път не представлява траен топографски елемент, както и че в случая не се касае за явна фактическа грешка, а за съставянето на новообразуван имот.

С оглед на тази фактическа обстановка, единственият правен извод е, че във влезлия в сила план за земеразделяне на [населено място] няма явна фактическа грешка, която да налага неговата преработка. Министърът на земеделието и горите е компетентният административен орган да издаде заповед за преработка на влязъл в сила план за земеразделяне по чл. 17, ал. 8 от ЗСПЗЗ, но само в случаите, при които е налице явна фактическа грешка по смисъла на чл. 26, ал. 2 от ППЗСПЗЗ. Като е издал на това основание заповед, когато не е констатирана такава явна фактическа грешка, министърът е излязъл извън рамките на предоставената му компетентност. Налице е хипотезата на посоченото в чл. 146, т. 1 от АПК (чл. 12, т. 1 от отменения Закон за Върховния административен съд) основание за отмяна - липса на компетентност. Един административен акт, независимо от вида му - индивидуален, общ или подзаконов нормативен е нищожен, когато е издаден от некомпетентен по материя, по място или по степен административен орган. В конкретния случай постановеният акт изцяло е лишен от законова опора, поради което е налице материална незаконосъобразност.

Пълната липса на материална компетентност прави административния акт нищожен. Ето защо и в съответствие с разпоредбата на чл. 168 от АПК оспорваната заповед № РД 47-52 от 30.05.2002 г. на министъра на земеделието и горите, с която на основание чл. 17, ал. 8 от ЗСПЗЗ е наредено частично да бъде преработен влезият в сила план за земеразделяне на [населено място], район П., Столична община в масиви № 519, № 520, № 523 и № 525. при положение, че не съществува явна фактическа грешка, ще трябва да бъде обявена за нищожна. Не са налице условията на чл. 173 от АПК нито съдът да реши делото по същество, нито преписката да бъде изпратена на друг административен орган.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да заплати на жалбоподателя направените по делото разноси 902 лева - възнаграждение

за вещо лице и 10 лева държавна такса.

На основание на горното и на чл. 172, ал. 2, предложение първо и чл. 173, ал. 1 от АПК, Административен съд София- град, II отделение, 38- ми състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТ на Заповед № РД-47-52 от 30.05.2002 г., издадена от министъра на земеделието и горите, с която на основание чл. 17, ал. 8 от ЗСПЗЗ е наредено частично да бъде преработен влезият в сила план за земеразделяне на [населено място], район П., Столична община в масиви № 519, № 520, № 523 и № 525. ОСЪЖДА Министерството на земеделието и горите, [населено място], [улица], № 55, да заплати на С. Ч. П. от [населено място], направените по делото разноски, възлизащи общо на 912 (деветстотин и дванадесет) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: